

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΕ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 11 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1937

ΑΡΙΘ. 49

ΜΙΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

Εἰς τὴν ἑφημερίδα τῶν Ἑλλήνων Νομικῶν ἔδημοσιεύθη ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Κερκύρας ἐν σχέσει πρὸς τοὺς θιασώτας τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου :

Ἐπειδὴ οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ὀρθόδοξοι χριστιανοί, πιστεύοντες ἀπαρασλεύτως εἰς τὰ δόγματα τῆς Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τηροῦντες τοὺς ἱερὰς ἀποστολικούς καὶ συνοδικούς κανόνας καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις, ἐξακολουθοῦσι νὰ ἀποτελῶσι μέρος τοῦ πληρώματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ νὰ ὑπάγουνται εἰς τὴν διοικοῦσαν τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν Ἀρχὴν, ὑποκείμενοι εἰς τὰς διατάξεις αἰνέας διέπονται τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῆς; καὶ καθ' ἃ ἡ ἴδρυσις ἰσῶν ὀρθοδόξων θρησκευτικῶν συλλόγων ἢ κοινοτήτων καὶ ἱερῶν ναῶν, ἀσκέτων καὶ ἀνεξαρτήτων τῆς δικαιοδοσίας τῆς ῥηθείας; Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς; καὶ ἀνευ ἀδείας αὐτῆς, δὲν εἶνε συγχεωρημένη ὑπὸ τῶν διαφεραζόντων τὸ ἐνιαῖον τῆς Ἐκκλησίας ἱερῶν κανόνων, διότι ἡ ἴδρυσις τοιούτων κοινοτήτων καὶ ἱερῶν ναῶν ἐπάγεται τὴν ἀναρχίαν ἐν τῇ ἐσωτερικῇ διοικήσει τῆς ἐκκλησίας, ἐμβάλλει εἰς κίνδυνον κατατμήσεως τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ταράσσει τὰς συνειδήσεις τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον αἱ τοιαῦται θρησκευτικαὶ ὀργανώσεις δὲν δύνανται νὰ προχειρισθῶσιν ἰδίαν Ἱερατικὴν ἐξουσίαν, ἀπαυτοῦνται δὲ ἱερεῖς νομίμως χειροτονημένοι καὶ ὑποκείμενοι εἰς τοὺς Μητροπολίτας καὶ δι' αὐτῶν εἰς τὴν ἀνωτάτην ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας.

Οἱ ἀποδεχόμενοι τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ ἀξιοῦσιν ἀπλῶς τὴν τέλεσιν θρησκευτικῶν τελετῶν κατ' ἄλλην χρονολογικὴν τάξιν. Ἐφ' ὅσον ὁμοῦ, ὡς προεβλήθη, δὲν διίστανται δογματικῶς πρὸς τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, οὕτως πρὸς τὰς θασπυσθείσας παρ' αὐτῆς ἱερὰς τελετὰς καὶ ἱεροπραξίας, οὕτως εἰς τὸν ἐκκλησιαστικὸν καὶ λειτουργικὸν τύπον αὐτῶν, δὲν ἐκρηγύθησαν δὲ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας σχισματικοί, ἀντίκεινται ἀναμφισβητήτως εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ ἠθικὴν ἢ ἴδρυσιν ἰδίων θρησκευτικῶν ὀργανώσεων καὶ ναῶν, ἐξ ὧν δημιουργοῦνται θρησκευτικαὶ διενέξεις εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἀδιαιρέτου δογματικῆς καὶ Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ διασπᾶται ἡ ψυχικὴ ἐνότης τοῦ ἔθνους, δι' ὃ καὶ βαρύτερα ἐπιμνησθήτην ἱεράρχαι ἀποπειραθέντες νὰ σχηματίσωσιν ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς ἐπικρατούσης κατὰ τὸ Σύνταγμα Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἰδίαν ἐκκλησίαν καὶ νὰ χειροτονήσωσι παρανόμως ἰδίους

ἱερεῖς. Σημειωτέον ὅτι ἐνταῦθα δὲν ἀντίκειται τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Συντάγματος, ὅπερ ἰσχύει νῦν, ἀλλ' ἀντιθέτως ταλεῖ ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ, διότι κατ' αὐτὸ ἀπαγορεύεται πᾶσα ἐπέμβασις κατὰ τὴν κρατούσασθ θρησκείαν. Ἐπιβῆ μάλιστα δεῖν ἀντίκειται οὕτως ἡ διάταξις τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου τοῦ προϊσχύοντος Συντάγματος περὶ ἀπαραβιάστου τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως ὡς ἀπαρῶσα εἰς τὴν θρησκείαν καὶ τὰ δόγματα αὐτῆς; καὶ οὐχὶ εἰς τὰ τῆς διοικήσεως, οἷα τυγχίνουν τὰ τοῦ ἡμερολογίου τῶν ἑορτῶν.

Ἐπειδὴ, κατὰ ταῦτα, προκύπτει ἐκ τοῦ περιεχομένου τοῦ καταστατικοῦ τῆς αἰτούσεθ θρησκευτικῆς κοινότητος τῶν γνησίων ὀρθοδόξων χριστιανῶν Εὐρυπαύλων, ὅτι τὰ μέλη τῆς κοινότητος θὰ ἐκκλησιαζῶνται εἰς ἰδίους ναοὺς τῆς ἐκλογῆς; τῆς διοικητικῆς ἐπιτροπῆς; καὶ διὰ κληρικῶν κατὰ προτίμησιν ἐκ τῶν μελῶν τῆς κοινότητος καὶ ὅτι κατὰ τὰ προεκτεθέντα ὑπόκειται σκοπὸς ἀντικείμενος εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν ὡς δυνάμενος νὰ ἐπαγάγη ἀνεπαρόρθητον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ ἔθνει διχασμὸν, σαλεύων καὶ τὸ πολιτικὸν εἰς οἰκονομία, ἡ ὑπὸ κρίσιν αὐτῆς δέον νὰ ἀπορριφθῇ».

Ἡ ἐν λόγῳ Ἐφημερίς ἐπάγεται τὸ ἀκόλουθον ὀρθότατον σχόλιον :

«Τετραγωνικώτατα, με ὄλην τὴν ἐπισκόπησιν τοῦ θέματος, με ἀτλόγητα διατυπώσεως; ἀλλὰ ὀδρά, με ἐπιχειρήματα ἀσφαλῶς ἀκλόνητα, διδοται ὑπὸ τῆς δικαστικῆς μας ἐξουσίας τὸ ἐμπρόβον διδάγμα εἰς λαϊκοὺς καὶ ἀτυχῶς κληρικοὺς; οἱ ὅποιοι κατὰ πολὺ μικρὸν ποσοστὸν ὀρμῶνται ἀπὸ πεποιθήσιν ἢ ἔστω καὶ ἀπὸ θρησκευτικῶν. Ἀπὸ τί ὀρμῶνται ἄς τὸ ἐννοήσῃ ὁ καθείς.

Ἡμεῖς ὀλοψύχως τείνομεν τὴν χεῖρα πρὸς τοὺς τοιαύτην ἐκδῶσαντας ἀτόφασιν Ἑλληνας δικαστάς. Δικαιοσύνη καὶ θρησκεία ἄς ἐξακολουθήσωσιν προχωροῦσαι πρὸς τὴν ἀποστολήν των».

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἐφεσ. 5, 8-19.

Πρὸς Ἐφεσίους; γράφων ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εὐρίσκει τὴν εὐκαιρίαν νὰ κεντήσῃ τὴν προσοχὴν αὐτῶν εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ χριστιανοῦ. Ἡ ἀντίληψις τῆς ἀξίας ταύτης θὰ εἶχεν ὄλω; φυσικῶς; εὐνοϊκὴν τὴν ἐπίδρασιν αὐτῆς ἐπὶ τῶν κατευθύνσεων τοῦ πρακτικοῦ βίου, κατὰ τὰς προσδοκίας τοῦ Ἀποστόλου.

Τί ἦσαν ὑπὸ ἐποψιν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν οἱ ἐν Ἐφέσῳ χριστιανοί, πρὶν γίνωσι τοιοῦτοι; Ἦσαν «σκοτός» τόσοσ δηλαδὴ ἐξυμωμένοι μετὰ τὴν ἀμαρτίαν καὶ τὴν πλάνην, ὥστε αὐτὸ τοῦτο ἔλαβον αὐτὴν ταύτην τὴν φύσιν τῆς πλάνης καὶ τῆς ἀμαρτίας; ἦσαν

ἁμαρτωλοὶ «ὡς τὸ κόκκαλο» — τὸ δὴ λεγόμενον. Εἶχον ὅλας τὰς κακίας τῶν εἰδωλολατρῶν: πορνεία, ἀκαθαρσία, πλεονεξία, αἰσχροτύχη, μωρολογία καὶ εὐτραπέλιος, «τὰ οὐκ ἀνήκοντα», ἦσαν τὰ νήματα δι' ὧν ὑφαίνετο ἡ ζωὴ αὐτῶν (Ἐφεσ. 5, 3, 4). Καὶ τί εἶναι τώρα; «Φῶς». Ἐφ' ὅσον ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι «φῶς» (Ἰωάνν. 1, 4, 5, 9), εἶναι ἐπόμενον, ὅτι ὁ χριστιανὸς, δυνάμει τῆς ἐνώσεως αὐτοῦ μετὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὁποίου εἶναι μέλος, εἶναι «φῶς ἐν Κυρίῳ». Τοιαύτη λοιπὸν εἶναι ἡ ἀντίθεσις τοῦ βίου, τοῦ μακρὰν τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ἐν Χριστῷ. Ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς χριστιανικῆς ιδιότητος ὡς φωτὸς καθιστᾷ περιττὴν πᾶσαν ἄλλην προσθήκην πρὸς ἐκτίμησιν τῆς χριστιανικῆς ἀξίας.

Φυσικὸν ἐπακολούθημα τῆς βεβαιώσεως ταύτης εἶναι, ὅτι οἱ χριστιανοὶ δέον νὰ «περιπατῶσι», νὰ διάγῃσι δηλαδὴ τὸν βίον «ὡς τέκνα φωτὸς». Τὸ ἐναντίον θὰ ἦτο παρὰ φύσιν. Νὰ εἶναι τις χριστιανός, καὶ νὰ ζῇ εἰδωλολατρικῶς, εἶναι μίᾳ ἄκρᾳ διαστροφῇ τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς φύσεως. Τοῦτο ἀντίκειται πρὸς τὴν πνευματικὴν ἀναγέννησιν, τῆς ὁποίας φυσικὸς καρπὸς εἶναι ἡ ἀγαθωσύνη, ἡ χρηστότης καὶ ἡ ἀλήθεια. Ὡς τέκνον δὲ φωτὸς ὁ χριστιανός, πρωτίστως «δοκιμάζει τί ἐστὶν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ». Ὅπως, προκειμένου νὰ ἀγοράσωμεν ἐδώδιμόν τι, δοκιμάζομεν αὐτὸ διὰ τῆς γεύσεως καὶ διὰ τῆς ὀσφρήσεως, καὶ τότε μόνον ἀγοράζομεν αὐτό, ὅταν εἶναι ἄρεστον εἰς τὰς αἰσθήσεις ταύτας, οὕτως ὁ καλὸς χριστιανὸς κατὰ τὸν βίον αὐτοῦ, τὸν ἀνάμικτον μετὰ τὸσα κακὰ καὶ τόσους πειρασμούς, δὲν θὰ ἀποκνῆ νὰ δοκιμάσῃ τὸ πρακτεῖον ἢ φουκτεῖον, τὸ πιστευτεῖον ἢ μὴ πιστευτεῖον, διὰ τῆς ἠθικῆς ὀσφρήσεως καὶ τῆς ἠθικῆς αἰσθήσεως αὐτοῦ, ὃ ἐστὶ τῆς συνειδήσεως. Ὁ χριστιανὸς ὁ καλὸς διανύει τὸν βίον «δοκιμάζων ἀεὶποτε τί ἐστὶν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ», καὶ μὴ «κονιωτῶν μὲν τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάροισι τοῦ σκότους», «συνιῶν δὲ καὶ ἐγκολπούμενος τί τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου». Μάλιστα δέ, ὡς πρὸς τὰ ἔργα τοῦ σκότους, δὲν ἀρκεῖ ἀπλῶς νὰ μὴ συμμετέχῃ εἰς αὐτὰ, ἀλλ' ὀφείλει καὶ νὰ λάβῃ στάσιν ἐναντίον αὐτῶν, νὰ ἐλέγχῃ αὐτὰ, δεικνύων τὴν κακότητα αὐτῶν καὶ προφυλάσσων οὕτω τοὐλάχιστον τοὺς θέλοντας νὰ προφυλαχθῶσιν ἀπὸ αὐτὰ. Ὁ χριστιανὸς ἀπέναντι τοῦ κακοῦ, ὑπὸ οἰανδήποτε μορφῆν καὶ εἰς οἰονδήποτε ἐπίπεδον καὶ εἰς οἰανδήποτε κοινωνικὴν σφαῖραν καὶ ἂν τὸ συναντῇ, εὐρίσκειται πάντοτε εἰς ἐμπόλεμον πρὸς αὐτὸ κατὰστάσιν. Σύνθημα αὐτοῦ θὰ εἶναι: νὰ ἀφυπνίσῃ τοὺς διὰ τῆς ἁμαρτίας «νεκρούς», νὰ ἐγείρῃ τοὺς καθυψυμένους ἐν τῇ νυκτὶ αὐτῆς, καὶ νὰ αὐγάζῃ εἰς αὐτοὺς τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ. Ἡ χριστιανωσύνη ἐπιβάλλει δραστικὴν, ὅχι παθητικὴν.

Δεδομένου δέ, ὅτι ὁ παρὼν βίος εἶναι πλήρης τριβόλων καὶ ἀκανθῶν, καὶ ὅτι ὁ Δαίμων πάντοτε πολεμεῖ τοὺς «φίλους τοῦ Χριστοῦ», εἶναι ἀνάγκη οὕτοι νὰ μὴ ἀφίνας νὰ παρέλθῃ ἀνενέργητος πᾶσα εὐκαιρία, καθ' ἣν θὰ ἠδύνατο νὰ δράσῃσιν κατ' αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Εἶναι γεγονός, ὡς μὴ ὄφελον, ὅτι «ὁ κόσμος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται» καὶ ὅτι «αἱ ἡμέραι τὰς ὁποίας διανύομεν ἐν τῷ παρόντι

βίῳ εἶναι πονηραί», ἐξυμωμένοι μετὰ τὸ κακόν, ὑπὸ ἠθικὴν ἐποψίν. Πρέπει λοιπὸν νὰ διέρχεται αὐτὰς ὁ καλὸς χριστιανὸς μὴ ὡς ἄσφοτος, ἀλλ' ὡς σοφός, ὅχι ὡς ἄφρων, ἀλλ' ὡς ἔχων ἐπίγνωσιν τοῦ θελήματος τοῦ Κυρίου, «ἐξαγοραζόμενος τὸν καιρὸν», ἦτοι ἐπωφελοῦμενος ἐπὶ σωτηρίᾳ ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων πᾶσαν εὐνοϊκὴν περιστάσιν, χαίρων πάντοτε «ἐν Κυρίῳ».

K.

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΟΥ ΕΔΙΜΒΟΥΡΓΟΥ

Διὰ νὰ ἐκτιμηθῇ προσηκόντως ἡ σημασία τοῦ Συνεδρίου τοῦ Ἐδιμβούργου, δι' ἡμᾶς τοὺς Ὁρθόδοξους νομίζομεν ὅτι ἐπιβάλλεται νὰ μιμηθῶμεν τὴν σοφίαν τῶν τέκνων τοῦ αἰῶνος τούτου. Ταῦτα, λίαν ὀρθῶς, προκειμένου νὰ μετασχωσῶμεν ἐπιχειρήσεώς τινας, ὑπολογίζουμιν λεπτομερῶς τὰ πάντα ἄφου δὲ φθάσῃ εἰς οἰονδήποτε τέλος ἡ ἐπιχείρησις, προβαίνουμιν εἰς λεπτομερῆ ἀπολογισμὸν αὐτῆς. Ἐξετάζουμιν ὁποῖα ὑπῆρξαν τὰ κέρδη καὶ ὁποῖα αἱ ζημίαι. Καὶ ὅταν ἴδουμιν καὶ πεισθῶμεν ὅτι ἡ ἐπιχείρησις ἐπικερδῆς ὑπῆρξεν, ἢ ὅτι δὲν ἀπέδωκε μὲν ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅσα προσεδόκων κέρδη, ὑπάρχουμιν ὅμως δεδομένα βέβαια καὶ ἀσφαλῆ ὑποσχόμενα κέρδη μεγαλειότερα εἰς τὰ μέλλον, συνεχίζουμιν τότε τὸν συνεταρισμὸν καὶ ὑποσχεθῶμεν ὀλοψύχως τὴν ἐπιχείρησιν, εἰς τὴν ὁποίαν προσεκλήθησαν ὅπως λάβουμιν μέρος. Ὅταν δὲ τοῦναντίον ἴδουμιν καὶ πεισθῶμεν ὅτι ὅχι μόνον οὐδὲν ἀπολύτως κέρδος ἀπέδωκεν ἡ ἐπιχείρησις, ἀλλ' οὕτε εἰς τὸ μέλλον ὑπόσχεται νὰ ἀποδώσῃ τι, τότε, ὡς σοφοὶ οἰκονόμοι καὶ διαχειρισταὶ τοῦ ὑλικοῦ πλοῦτου, τὸν ὁποῖον διαθέτουμιν, ἀποχωροῦμιν ἀμελλητί ἀπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ὁποῖα διέψευσε καθ' ὀλοκληρίαν τὰς ἐπιτάδας τὰς ὁποίας ἐπ' αὐτῆς ἐστήριζον. Ἐὰν δὲ τὰ τέκνα τοῦ αἰῶνος τούτου τὰ μεριμνῶντα περὶ τῶν παροδικῶν καὶ ἐπιγείων μετὰ τῆς αὐτῆς προσηκῆς καὶ ἀκροβείας πολιτεύονται, εὐκόλως ἐννοεῖ καὶ συμπεραίνει τις μετὰ πόσης αὐστηρότητος καὶ ἐπιμελείας ὀφειλομεν νὰ προβῶμεν ἡμεῖς εἰς τὸν ἀπολογισμὸν ἔργου ἐκκλησιαστικοῦ τοιοῦτου, ὁποῖον εἶναι τὸ Συνεδριὸν Πίστεως καὶ Διοικήσεως, τὸ συνεληθὸν τὸ δεύτερον ἐν Ἐδιμβούργῳ, ἵνα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κερδῶν ἢ ζημιῶν, αἵνα κατ' αὐτὸ ἐπραγματοποιήθησαν, κανονίσωμεν ἀναλόγως τὴν ἐν τῷ μέλλοντι στάσιν ἡμῶν, ὡς Ὁρθόδοξον, ἀπέναντι αὐτοῦ. Καὶ ὄντως, πρόκειται, καθ' ἡμᾶς τοὐλάχιστον, περὶ ἐγχειρήματος σοβαρωτάτου, τὸ ὁποῖον ἔχουμιν καθῆκον ἱερόν, ὑπέρογον, αἰ κατὰ τόπους αὐτοκέφαλοι Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι νὰ ἐξετάσωσιν καὶ νὰ λάβουσιν σταθερὰν ἀπόφασιν ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐν τῷ μέλλοντι συμμετοχὴν αὐτῶν. Ἡ δὲ λήψις οἰαδήποτε ἀποφάσεως, ἀναμφιβόλως, ὀφείλει νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῶν ἐνδεχομένων κερδῶν ἢ ζημιῶν αἰ ὁποῖαι θὰ προκύψουμιν ἐξ αὐτοῦ· εἰς τὴν διαπίστωσιν αὐτῶν ἀποβλέπει καὶ ὁ παρὼν ἀπολογισμὸς εἰς τὸν ὁποῖον καθ' ἱεράν ὑποχρέωσιν προβαίνωμιν, μετὰ πάσης ἀντικειμενικότητος καὶ ἀμεροληψίας, ἐφόσον διετέλεσα μέλος τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς Ὁρθόδοξου ἡμῶν Ἁγίας Ἐκκλησίας.

Διὰ τὴν κρίσιν ὅμως ἕκαστος ἐνδιαφερόμενος διὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν κίνησιν, καὶ δὴ ὅλως ἀμερολήπτως, ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ Συνεδρίου, ἀναμφιβόλως ὀφείλει νὰ διεξέλθῃ λεπτομερῶς τὰ ψηφίσματα αὐτοῦ. Τοῦτο ὅμως νομίζομεν δὲν εἶναι ἀρκετὸν εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίσῃ τις καὶ τὸ πνεῦμα γενικῶς τὸ ὁποῖον ἐπεκράτησε κατὰ τὰς συζητήσεις. Τὰ ψηφίσματα προσέλαβον τὴν σημερινὴν αὐτῶν μορφήν κατόπιν μακρᾶς καὶ ἐμπεριστατωμένης συζητήσεως ἐν ταῖς ἐπιτροπαῖς καὶ ὑποεπιτροπαῖς, εἰς τὰς ὁποίας εὐθύς ἀμέσως κατετήθη τὸ Συνέδριον. Ἡ καθαυτὸ δὲ ἐργασία ἐγένετο κυρίως εἰς αὐτάς. Κατὰ τὰς συζητήσεις δὲ ταύτας ἐξεδηλώθησαν αἱ τάσεις καὶ τὰ φρονήματα τῶν μελῶν τοῦ Συνεδρίου ὅσον ἀφορᾷ τὸ δογματικὸν περιεχόμενον τῆς χριστιανικῆς θρησκείας γενικῶς καὶ τὰ ὑπὸ συζήτησιν τεθέντα θέματα ἰδιαιτέρως. Τοῦτου δὲ ἕνεκα ὁ παρῶν ἀπολογισμὸς ἡμῶν θὰ περιλάβῃ πρῶτον μὲν τὴν παράθεσιν τῶν ψηφισμάτων αὐτουσίῳν εἰς ἃ τὸ Συνέδριον κατέληξε καὶ δευτέρον γενικὰς ἡμῶν παρατηρήσεις καὶ σχόλια. Τὸ δευτέρον τοῦτο μέρος θεωροῦμεν χρησιμώτατον καὶ συμπληρωματικὸν τοῦ πρώτου. Διότι δύναται μὲν τις νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ Συνεδρίου μελετῶν τὰ πορίσματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἀπεκρυσταλλώθησαν αἱ ἐργασίαι αὐτοῦ θέλει ὅμως διευκολυνθῆ ὅχι δλίγον λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὰς γενικὰς τουλάχιστον γραμμάς, τὰς ὁποίας ἠκολούθησαν αἱ συζητήσεις καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ὁποῖον ἐπρυτάνευσε εἰς τὸ Συνέδριον. Τὸ τελευταῖον δὲ τοῦτο αἱ ἀρχαὶ τῶν κατὰ τόπους αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μάθουν εἰ μὴ μόνον ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν, οἵτινες παρεκλούθησαν τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου. Εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος ὅτι ἕκαστος αὐτῶν θέλει ἐκτελέσει τὸ καθήκον αὐτοῦ ἴνα, διαφοριζόμενα δεόντως αἱ ἀποστελλασαὶ ἡμᾶς εἰς τὸ Συνέδριον Ἐκκλησίας, λάβωσι σχετικὰς ἀποφάσεις προκειμένου περὶ τῆς στάσεως ἣν θὰ τηρήσουν ἐν τῷ μέλλοντι ἀπέναντι αὐτοῦ.

Ἀρχόμεθα, λοιπόν, ἀπὸ τῆς παραθέσεως τῶν ψηφισμάτων τοῦ Συνεδρίου.

Ἄ. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Μετὰ βαθείας εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἐνότητος, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς κεχαριτωμένης εὐλογίας Του καθωδήγησε καὶ διηύθυνε ἀπάσας ἡμῶν τὰς συζητήσεις ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, συμφωνοῦμεν ἐπὶ τοῦ ἀκολουθούτου ψηφίσματος καὶ ἀναγνωρίζομεν ὅτι ὅσον ἀφορᾷ τὸ θέμα τοῦτο δὲν ὑπάρχει ἕδαφος δικαιολογούν τὴν ἐξακολούθησιν τῆς διαιρέσεως μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν.

1) Ἡ ἐννοία τῆς Χάριτος.

Ὅταν ὁμιλοῦμεν περὶ τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἀναλογιζόμεθα τὸν Θεὸν Αὐτὸν ὡς ἀπεκαλύφθη ἐν τῷ Υἱῷ Αὐτοῦ, τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ. Ἡ ἐννοία τῆς Θ. Χάριτος εἶναι ἀληθῶς γνωστὴ μόνον εἰς ἐκείνους οἵτινες γνωρίζουν ὅτι ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ, καὶ ὅτι πᾶν ὅ,τι κἀμνεὶ τὸ κἀμνεὶ ἐξ ἀγάπης πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν δικαίων Αὐτοῦ σκοπῶν. Ἡ χάρις Αὐτοῦ ἐκδηλοῦται ἐν τῇ δημιουργίᾳ ἡμῶν, τῇ συντηρήσει καὶ

ἀπάσας ταῖς εὐλογίαις τῆς ζωῆς αὐτῆς, ἐξαιρέτως δὲ ἐν τῇ ἀπολυτρώσει ἡμῶν διὰ τῆς ζωῆς, τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῇ ἀποστολῇ τοῦ Ἁγίου καὶ ζωοποιοῦ Πνεύματος, ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν τῇ δωρεᾷ τοῦ Λόγου καὶ τῶν Μυστηρίων¹.

2) Δικαιώσεις καὶ Ἁγιασμὸς.

Ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἣν δωρεὰν ἐπιδεικνύει πρὸς ἡμᾶς, δικαιοὶ καὶ ἀγιάζει ἡμᾶς διὰ τοῦ Χριστοῦ, ἡ δὲ κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἐκδηλουμένη χάρις Του οἰκιοποιεῖται διὰ τῆς πίστεως, ἣτις ὡσαύτως εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ. Ἡ δικαίωσις καὶ ὁ ἁγιασμὸς ἀποτελοῦν δύο ἀχωρίστους ἀπόψεις τῆς πλήρους χάριτος ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἁμαρτωλὸν ἄνθρωπον. Ἡ δικαίωσις εἶναι ἡ ἐνεργεία τοῦ Θεοῦ, δι' ἣς Οὗτος συγχωρεῖ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν καὶ φέρει ἡμᾶς εἰς κοινωνίαν μετ' Αὐτοῦ, ὁ Ὅποιος ἐν τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ καὶ τῷ θανάτῳ Αὐτοῦ τῷ σταυρικῷ, κατεδίκασε τὴν ἁμαρτίαν καὶ ἐξεδήλωσε τὴν ἀγάπην Του πρὸς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, κόσμον καταλλάσσων ἑαυτῷ. Ὁ ἁγιασμὸς εἶναι ἔργον τοῦ Θεοῦ, δι' οὗ, διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διαρκῶς ἀνακαινίζει ἡμᾶς καὶ τὴν ὅλην Ἐκκλησίαν, ἐλευθερῶν ἡμᾶς ἐκ τῆς δυνάμεως τῆς ἁμαρτίας, χορηγῶν ἡμῖν αὐξάνει ἐν τῇ ἀγιότητι καὶ μεταμορφῶν ἡμᾶς εἰς ὁμοίωσιν τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ διὰ τῆς συμμετοχῆς ἐν τῷ θανάτῳ Αὐτοῦ καὶ τῇ ζωῇ τῆς ἀναστάσεώς Του. Ἡ ἀνακαινίσις αὕτη, ἐμπνέουσα ἡμᾶς εἰς συνεχῆ πνευματικὴν δρᾶσιν καὶ ἀγῶνα κατὰ τοῦ κακοῦ, ἀποτελεῖ ἐξ ὁλοκλήρου δωρεὰν τοῦ Θεοῦ. Ὅποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ αὐξήσις ἡμῶν ἐν τῇ ἀγιότητι, ἡ κοινωνία ἡμῶν μετὰ τοῦ Θεοῦ βασίζεται πάντοτε ἐπὶ τῆς συγχωρούσης χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ἡ πίστις εἶναι τι πλεῖον τῆς πνευματικῆς ἀποδοχῆς τῆς ἀποκαλύψεως ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ εἶναι ἡ ἐγκάρδιος ἡμῶν ἐμπιστοσύνη εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὰς ὑποσχέσεις Του καὶ παράδοσις ἡμῶν αὐτῶν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς Σωτῆρα καὶ Κύριον.

3) Ἡ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ ἄνθρωπος.

Ὡς πρὸς τὴν σχέσιν μεταξὺ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου, συμφωνοῦμεν ὅλοι ἐπὶ τῇ βάσει ἀπλῶς τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς χριστιανικῆς ἐμπειρίας ὅτι ἡ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπόλυτος. Διὰ τῆς παντοδυναμίας τοῦ Θεοῦ ἐννοοῦμεν τὴν τὰ πάντα διευθύνουσαν καὶ τὰ πάντα συνέχουσαν θέλησιν καὶ τοὺς σκοποὺς, ὡς ταῦτα ἀπεκαλύφθησαν ἐν τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ δι' ἕκαστον ἄνθρωπον καὶ ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα. Καὶ ἐπιθυμοῦμεν περισσότερον νὰ τονίσωμεν τοῦτο ὅτι δὲν οἱ αἰῶνοι σκοποὶ ἀποτελοῦν ἐκφρασιν τῆς ἀγαπῆς καὶ ἀγίας φύσεως τοῦ Θεοῦ. Οὕτω δὲ ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι ὀφείλομεν ὁλόκληρον ἡμῶν τὴν σωτηρίαν εἰς τὴν πλήρη χάριτος θέλησιν Αὐτοῦ. Ἀφ' ἑτέρου, ὅμως,

1. Τοῦ ἀνθρώπου ἡ σωτηρία καὶ ἡ εὐμερῆα ἔχουν τὴν πηγὴν αὐτῶν ἐν τῷ Θεῷ καὶ μόνον, ὁ Ὅποιος ἐν τῷ πληρῇ χάριτος ἐνεργείᾳ Αὐτοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον κινεῖται ὅχι λόγῳ ἀξίας τινός ἐκ μέρους τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ μόνον λόγῳ τῆς ἀγάπης Του τὴν ὁποῖαν δωρεὰν ἐπιδαφιλεῖ εἰς τὸν ἄνθρωπον.

ἀποτελεῖ τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα ὅπως ἡ χάρις Αὐτοῦ ἐνεργῶς οἰκαιοποιηθῆ ὑπὸ τῆς θελήσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὅπως διὰ τὴν τοιαύτην ἀπόφασιν ὁ ἄνθρωπος παραμένῃ ὑπεύθυνος. Ἰκανοὶ θεολόγοι προσεπάθησαν, ἀκολουθοῦντες φιλοσοφικὴν γραμμὴν, νὰ συμβιβάσουν τὴν φαινομενικὴν ἀντίθεσιν τῆς παντοδυναμίας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς εὐθύνης τοῦ ἀνθρώπου, τοιαῦται ὅμως θεωροῦν δὲν ἀποτελοῦν μέρος τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Μετὰ χαρᾶς δὲ ἀναφέρομεν ὅτι ἐν τῷ δυσκόλῳ τούτῳ ζητήματι ἠδυνήθημεν νὰ ὁμιλήσωμεν δι' ἑνὸς στόματος, οὕτως ὥστε εὐρομεν ὅτι εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο δὲν θὰ ἐδικαιολογεῖτο διαίρεσις μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν.

4) Συμφωνοῦμεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ ὁ εὐλογημένος χορὸς ἀπάντων τῶν πιστῶν ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς, ἡ *κοινωνία τῶν ἁγίων*. Εἶναι ἡ πραγματοποίησις τῶν σκοπῶν τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ δημιουργίᾳ καὶ τῇ ἀπολυτρώσει, καὶ τὸ διαρκὲς ὄργανον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ Ὅποιον ἀποτελεῖ τὴν διεισδύουσαν αὐτὴν ζωὴν καὶ διαρκῶς ἀγιάζουσαν ἅπαντα τὰ μέρη τῆς. Ἔργον δὲ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νὰ δοξάζῃ τὸν Θεὸν ἐν τῇ ζωῇ αὐτῆς καὶ τῇ λατρείᾳ, νὰ κηρύττῃ τὸ εὐαγγέλιον πάσης τῇ κτίσει καὶ νὰ οἰκοδομῇ ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῇ ζωῇ τοῦ Πνεύματος πάντας τοὺς πιστεύοντας, πάσης φυλῆς καὶ ἔθνους. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὁ Θεὸς ἐπιδαμνεῖ τὴν χάριν Αὐτοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπὶ τὰ μέλη αὐτῆς διὰ τοῦ Λόγου καὶ τῶν Μυστηρίων Του καὶ διὰ τῆς μονίμου παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

5) Ἡ Χάρις, ὁ Λόγος καὶ τὰ Μυστήρια.

Συμφωνοῦμεν ὅτι ὁ Λόγος καὶ τὰ Μυστήρια εἶναι δωρεαὶ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Εἰς ἀμφοτέρω ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ ἐκδηλοῦται, προσφέρεται καὶ διὰ τῆς πίστεως λαμβάνεται ἡ χάρις δ' αὕτη εἶναι μία καὶ ἀδιαίρετος. Ὁ Λόγος εἶναι τὸ μέσον τὸ ὀρισθὲν (ὑπὸ τοῦ Θεοῦ) διὰ τοῦ ὁποίου ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ γίνεται γνωστὴ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, προσκαλοῦσα αὐτοὺς εἰς μετάνοιαν, διαβεβαίουσα αὐτοὺς περὶ τῆς ἀφέσεως, ὀδηγοῦσα αὐτοὺς εἰς ὑπακοὴν καὶ οἰκοδομοῦσα αὐτοὺς ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης. Τὰ Μυστήρια δὲν πρέπει νὰ θεωρῶνται ἀπλῶς καθ' ἑαυτά, ἀλλὰ πάντοτε ὡς Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις εἶναι τὸ Σῶμα Χριστοῦ. Ἡ σημασία αὐτῶν ἔγκειται ἐν τῇ διηνεκεί ἐνεργείᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ Ὅποιον εἶναι ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τῶν Μυστηρίων ὁ Θεὸς ἀναπτύσσει ἐν ἅπασι τῆς μέλεσιν αὐτῆς ζωὴν συνεχοῦς κοινωνίας μεταξὺ αὐτῶν, καὶ οὕτω καθιστᾷ αὐτὰ ἱκανὰ νὰ ἐνσαρκώσουν τὸ θέλημα Αὐτοῦ ἐν τῇ ζωῇ τοῦ κόσμου ἡ στοργικὴ ὁμῶς ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὅτι περιορίζεται διὰ τῶν Μυστηρίων Του. Μεταξὺ καὶ ἐντὸς τῶν Ἐκκλησιῶν τὰς ὁποίας ἀντιπροσωπεύομεν ὑπάρχει διαφορὰ ἐμφάσεως ὅσον ἀφορᾷ τὸν Λόγον καὶ τὰ Μυστήρια, πλὴν συμφωνοῦμεν ὅτι τοιαύτη διαφορὰ δὲν ὀφείλει νὰ ἀποτελέσῃ φραγμὸν πρὸς ἕνωσιν.

6) *Sola Gratia.*

Ἐκκλησίαι τινὲς ἀποδίδουν μεγάλην σημασίαν εἰς τὴν φράσιν *sola Gratia*, ἐνῶ ἄλλαι ἀποφεύγουν τὸ τοιοῦτον. Ἡ φράσις αὕτη ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον πολλῆς συζητήσεως, δυνάμεθα ὅμως πάντες νὰ συμφωνήσωμεν ἐπὶ τῆς ἀκολουθούσης θέσεως: Ἡ σωτηρία ἡμῶν εἶναι ἡ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ καρπὸς τῆς χάριτος Του. Δὲν βασίζεται ἐπὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ἔχει τὴν ὄψιν τῆς καὶ τὸ θεμέλιον ἐν τῇ ἀφέσει, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐν τῇ χάριτι Αὐτοῦ παρέχει πρὸς τὸν ἁμαρτωλόν, τὸν ὁποῖον δέχεται ἵνα τὸν ἀγιάσῃ. Δὲν ἀντεχόμεθα ὅμως τῆς ιδέας ὅτι ἡ ἐνεργεία τῆς θείας χάριτος παραλύει τὴν ἀνθρωπίνην ἐλευθερίαν καὶ εὐθύνην: μᾶλλον νομίζομεν ὅτι ἐφόσον ὁ ἄνθρωπος ἀνταποκρίνεται διὰ τῆς πίστεως εἰς τὴν Θεῖαν χάριν ἐξασφαλίζεται ἡ ἀληθὴς ἐλευθερία. Ἀντίστασις εἰς τὴν ἔκκλησιν τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ἀποτελεῖ οὐχὶ ἐλευθερίαν, ἀλλὰ δουλείαν, τελεία δὲ ἐλευθερία εὐρίσκεται μόνον ἐν τῇ πλήρει συμμορφώσει πρὸς τὸ ἀγαθὸν καὶ δεκτὸν καὶ τέλειον θέλημα τοῦ Θεοῦ.

(ἀκολουθεῖ)

† ὁ Μ. Ἀρχιμ. ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Ἡ ΦΙΛΙΑ ΓΕΝΙΚΩΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΦΩΤΙΟΝ

ΥΠΟ

ΚΩΝΣΤ. Γ. ΜΠΟΝΗ

[12]

Ἄλλοτε πάλιν, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ Εὐθύμιον, μητροπολίτην Κατάνης καὶ καταδικάζων τὴν τούτου ὀλιγωρίαν εἰς ἐνδείξιν τῆς φιλικῆς μεταξὺ των συνδέσεως, παραίνει: «Γενέσθω μὲν ἐμοὶ σχολήν, ὥστε τὰ σὰ διηγησῆσθαι, ἐπεινῶμαι γενέσθαι δέ, ὥστε μηδ' ἀκούσαι, προέλαβες. Τί οὖν αἰτία, ὅτι μηδ' ἄπερ ἤλπισα, ἤκουσα καὶ ὅτι σιγὴν ἐθέμην, οἷς μηδὲ τὴν ἀκοὴν ἠδέως ἠνέφρα; Ἄλλ' εἰ, διότι ὄλως τὴν ἀκοὴν τῶν τοιούτων ὑπέμεινα, περὶ φιλίας ὀλιγωρίας γραφὴν ἔνοχος γράφασθαι, τί ἂν δράσειαν οἱ τοιαῦτα δεδρακότες, δι' ὧν καὶ τοὺς φίλους τῆς ὑπερ' αὐτῶν ἐν τῷ λέγειν παρόρησις ἀπεστέρησαν καὶ τῶν δυσμενῶς ἐχόντων τὰς γλώσσας, οὐ καθ' ἑαυτῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκείνων, οἳ ποτε τῶν πληρυσιακότων ἦσαν, ἠκόνησαν; Τί οὖν δεῖ ποιεῖν; Σὸν ἐστὶν δέ, ὡς πῶς σε προσέπω;) καὶ ἡμῖν ὑπερ' σοῦ (εἶθ' ὀρελες!) τὴν παύρησιαν, ἣν εἶχομεν, ἀποδοῦναι καὶ μηδὲν ἀκούειν ἀηδὲς περὶ σοῦ, ἀλλὰ καὶ τοὺς κακῶς σε λέγοντας νῦν ἐπιστοιμῆσαι, εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐπαναδοξαμόντη κατὰστασιν». Ὡς ἐξῆς δὲ παραίνει εἰς γενναίότητα ἐ ἀπρόμητος ἐν ταῖς πειρασμοῖς Φώτιος: «Γενναίων ὄντως ἀνδρῶν τὸ στάδιον δεῖται· μηδεὶς εἰσὶτω θηλυδρίας· ἂν δ' εἰσεπήδησε, θάπτον ἀποστήτω ἢ τῆς γνώμης ἢ τῶν παλαισμάτων· οὐ γὰρ τῶν τοιούτων οἱ πόνοι. Ἀλλὰ μηδ' ὁ χουσῶ τὸν βίον βεβαρημένος, μηδ' ὁ πρὸς κενὰς δόξας ἀνεπτερωμένος· τὸν γὰρ πρὸς τὰς τοῦ σώματος ἡδονὰς ἐπτομημένον οὐδ' ἀποδύσα-

σθαι πρὸς τὸν ἀγῶνα νομίζω· ἀλλὰ καὶ εἶχουμαι πόθῳ καθεστάναι, εἰ μὴ προλαβὼν ἐπλήρωσεν ἡμῶν ἐκεῖνος τὴν εὐχὴν»¹. Τὸ ἦπιον καὶ παραινετικὸν ὕψος αὐτοῦ, οὐχὶ σπανίως μετέστρεφεν εἰς ἐπιτιμητικὸν καὶ ἐλεγκτικόν, ὡς ἀκριβῶς διησθάνετο ἕτι διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἀσφαλέστερον καὶ ἐπιτυχέστερον ἠθελεν πληρωθῆ ὁ πρὸς διόρθωσιν ἀποβλέπων σκοπός. «Ὅπερ δὲ μετ' ἰδιαιτέρας ὀξύτητος ἐκαυτηρῶσεν ὁ εὐσταθέστατος ἐκεῖνος τὸν χαρακτηρῶν ἀνῆρ, ἦτο ὁ φόβος, ὁ ἐκποδῶν τὴν φιλίαν καθιστῶν καὶ κούφην τὴν τοῦ φιλοῦντος ἀποφαίνων ἐλπίδα. «Χαλεπὸν μὲν φόβον ἀγάπη κερδοῖαι», ἐθροντοφῶναι ὁ ἀφοδύτατος τῆς ἀληθείας ὑπερασπιστὴς πατριάρχης, «οἱ γὰρ φιλοῦντες εἰς ἐπίπαν τὸ δέος οὐκ ἔχουσι καὶ οἱ δεδιότες φιλεῖν οὐκ ἐθέλουσιν»². Ἀλλαχού δέ, γράφων πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ Νικηφόρον τὸν φιλόσοφον καὶ μοναχόν, τὰ ἐξῆς σχετικῶς παραινεῖ: «Τί γὰρ ἔχει κοινὸν φόβος ἐνθους καὶ δειλία ὑβρίζουσα εἰς φιλίαν;... Ἀλλὰ γὰρ φιλῶ, φασίν, ἵνα μὴ ὡς οὐδεὶς εἶπω πλέον, ὡς εἴ τις ἄλλος· δέδοικα δὲ τοὺς ἐν βίῳ πειρατάς, μὴ με συλήσωσι τῆς φιλίας ἀπόνασθαι, μὴ τὸν ἐμὸν μαργαρίτην λοχήσωσι. Τί λαλεῖς, ἄνθρωπε; Μαργαρίτους τοὺς φίλους ποιεῖς, οὐκ ἐκ τοῦ βελτίονος, ἵνα τὸ κάλλος θαυμάζῃς καὶ ταῖς μαρμαρυγαῖς τῆς ἐν τῇ φιλίᾳ λαμπρότητος περιεστραπτόμενος χαίρῃς καὶ τρυφᾷς ταῖς ἀμείνοσιν ἐλπίσιν, ἀλλ' ἵνα ἐξῆ σοι, τοῦτο μὲν, ὡς περὶ ἀψύχων, προδοσίαν πλάττειν καὶ ληστῶν ἐφόδους ἀραπαγῆν, τοῦτο δέ, ὡς ἀνδυνηθείης τὸν προσηλακισμὸν κρύπτειν τῷ τεχνάσματι καὶ τῷ ἐσηματισμένῳ τῆς ἴβρωος ἅμα μὲν εὐλαβεῖας δόξαν θηροῦσαι, ἅμα δὲ βαθύτερον τε καὶ μικρότερον τῶν φίλων καθάπτεισθαι· ὅτι καθ' ὃν τρόπον οὐχ οἱ μάργαροι, λέγω, οὕτως οὐδ' οἱ φίλοι τῆς δειλίας εἰσὶ μοι παραίτιοι· ἀλλ' ὅτι ὁρθὴν τὴν περὶ αὐτοὺς ἔξουσίαν καὶ τὸ κράτος τοῦ βουλήματος ὅλον εἰς τοὺς καταποντιστάς μεταχωρήσαν καὶ τοὺς λοχῶντας καὶ τὰ ναυάγια». Καὶ περαιτέρω: «Ἀλλ' ἡμεῖς, ὦ φίλος, οἷα λέγομεν ἀπλᾶ καὶ σαφῆ, συνεπισκόπει. Οὐκ ἐπιτρέπω μὲν σοι προδοῦναι τὸν μαργαρίτην, ἀλλὰ μὴδ'»

1. Βαλέρια σ. 416, 90, Θεοδώρου, μητροπολίτη Λαοδικείας. Πρὸς τὸν αὐτὸν ὑπ' ἀριθ. 91 ἐπιστολήν, ἐν ἣ τὴν ἀπερίσκεπτον τοῦ φιλοῦντος ὁμῆν καταδικάζει: «Μελέτη μὲν μήτηρ εὐτουξίας, ὁμῆ δ' ἀπερίσκεπτος ἔγγυς ἀμαρτίας. Οὐ χρη τοιγαροῦν ἀφέντας τὸ βουλεύεσθαι ἐπ' ἐκεῖνο δραμεῖν, δι' οὐ μετὰ τοῦ μηδὲν ὄν σπουδάζομεν, ἀνύειν καὶ ἀνοίας ἐλεγχοῦν ἀλισκόμεθα διδόντες». Ὁμοίως ἔρα τὴν πρὸς τὸν αὐτὸν ὑπ' ἀριθ. 87 παραινετικὴν ἐπιστολήν (αὐτόθι), ἐν ἣ λέγει: «Νῦν καιρὸς, ὦ φίλε, εἰ βούλει δὲ καὶ τέκνον ἡμέτερον, ἢ τὰς ἐξ ἀνθρώπων ἀπειλὰς οὐ δεδιότα, στερόδον ὀφθῆναι τῆς ἀληθείας ὑπέρομαχον καὶ λαμπρὰς τυχεῖν τῆς ἐκεῖθεν εὐφροσύνης καὶ ἀναστροφῆς, ἢ προσκαίρων καὶ θεοῦση ἠδονῆ καὶ δόξῃ προδότην τῆς αὐτοῦ καὶ εἶναι καὶ ὀνομάζεσθαι». Ὅρα καὶ τὴν ἐν συνεχεῖ ὑπ' ἀριθ. 88 πρὸς τὸν ἴδιον παραινετικὴν ἐπιστολήν. «Ἀπεροῦσόμεν περὶ σοῦ, εἰ μὲν ἀληθῆ εἰσιν, ὅπερ καὶ μόλις γινώσκουμεν, ὅστις εἴ· εἰ δὲ ψευδῆ, ἀπ' ἀρχῆς ἔγνωμεν ἅρα, ὅστις εἴ. Ὅσῳ οὖν διαφέρει καλὸν καὶ ἀγαθὸν εἶναι τοῦ φαῦλον καὶ μοχθηρὸν γενέσθαι, καμῆ χαίρειν ἀντὶ τοῦ δυσφορεῖν. ἐφ' ᾧ σε φίλον ἐποιήσαμιν, τοσοῦτον δεῖ σε φυγεῖν ἢ σε φασί ποιεῖν. Εἴη δὲ πάντων ἕνεκα τῆς ἀληθείας ἔρημος ἢ φήμη».

2. Αὐτόθι· σ. 237, 6. Μιχαὴλ ἄρχοντι Βουλγαρίας: Τί ἐστὶ ἔργον ἄρχοντος.

εὐπρόδοτον λογίζου· τοῦτο γὰρ πρὸ ἐκείνου μικροτέρα μάλλον καὶ βαθυτέρα προδοσία. Μὴ προδῶς τὸν σὸν μαργαρίτην· ἀλλὰ μὴδ' ἀναίσθητον καὶ ἀκίνητον ὑπονοεῖ, μὴδὲ τοῖς ἐχθροῖς εἰς ἄλωσιν πρόχειρον. Μὴ δειλία τὴν φιλίαν· ὕβρις ἐστὶ πάντως ἢ τοῦ δειλιῶντος, ἢ περὶ ὃν δειλιαινόμεθα· τὸν μὲν γὰρ μαργαρίτην ἐξαιρεῖ τῆς αἰτίας τὸν ἀψύχον· τὸν ἄνθρωπον δὲ οὐδέν, ἕως ἂν ἄνθρωπος μὲνη καὶ τῆς ἀπ' αἴματός τοῦ κύριος... Οὕτως ἡμεῖς σοι προσφερόμεθα· οὕτω καὶ σὲ πρότερον ἡμῖν προσφέρεσθαι. Ἐπιτιμηθῆναι δεῖ; καθαρῶς ἐπιτίμησον· οὐδὲν ἀπαίτει, μὴδὲ μετὰ τέχνης ἐπιβάλλε. Ἀφορμὰς δεδώκαμεν δειλίας; Ταῦτα ἐπίδειξον. Οὐκ ἔχεις εἰπεῖν; Μὴδὲ ἐν ἐχθρῶν προσώπῳ καθ' ἡμῶν ὄψατε τὸν ὄνειδον. Καὶ μυρία δ' ἂν κατόφοιτ' ἂν τις, ἀπὸ τῶν ὑμετέρων γραμμῶν προκύπτοντα· ἀλλ' ἴσως καὶ ταῦτα πλέον ἢ κατ' ἐπιστολῆς νόμους. Τὸ λοιπὸν, ἀνδρίζου τὴν φιλίαν καὶ ἔκτεινε καὶ κατενοδοῦ, τοὺς πειρατάς καὶ λοχῶντας καὶ εἴ τι ἄλλο κακοῦργον γένος, εἰς τὴν τῆς αἰσχύνης ἀπαθῶν καὶ βυθίζων θάλασσαν, σαυτὸν δ' ἐκεῖθεν ἀνάγων, τὸν λαμπρότατον σου λαμπρῶς περιφέρων μαργαρίτην· κἂν πᾶς ὀφθαλμὸς πρὸς αὐτὸν ἐπιστρέφεται, ἢ ἐποφθαλμῶν, ἢ ἀπολαύων τοῦ κάλλους, ὅλον ἔχειν παρὰ σοὶ κείμενον νόμιζε».¹

(Συνεχίζεται)

¹ Βαλέρια σ. 437-39, ἐπιστ. 105. Νικηφόρου φιλοσόφου μονάζοντι.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ Γραφή ὡς φιλολογία.

Ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς ἐν Λονδίῳ ἡ Ἁγία Γραφή ὑπὸ νέαν ὄλως μορφήν, ὡς, ἄλλως τε, ἐξαγγέλλει ὁ τίτλος τῆς: «Ἡ Γραφή προωρισμένη νὰ ἀναγινώσκηται ὡς φιλολογία» (The Bible, designed to be read as literature). Διὰ τὰ ἐλκῆν δὴλα δὴ τὸν ἀναγνώστην ἡ Ἁγία Γραφή τὸ περιεχόμενον τῆς ἐξεδόθη πρῶτον μὲν κατὰ σύστημα χρονολογικὸν τῶν ἀποτελούντων αὐτὴν βιβλίων, δευτέρου δὲ καθ' ὕλην, καὶ τρίτον ἄνευ διαιρέσεως τοῦ κειμένου τῆς εἰς κεφάλαια καὶ ἐδάφια, τὰ δὲ ποιητικὰ τῆς βιβλίας ὡς καὶ τὰ ἐν τῷ πεζῷ παρενεργόμενα ποιητικὰ τεμάχια εἶνε κατατεταγμένα εἰς στίχους, ὡς τὰ μεταγενέστερα ἐν γένει ποιήματα, μετὰ βραχέων ὑποτίτλων πρὸς δήλωσιν τῆς μεταβολῆς τοῦ περιεχομένου. Τῆς ἐκδόσεως προηγείται σύντομος γενικὴ εἰσαγωγή ὑπὸ Laurence Binyon, μία ἱστορικὴ εἰσαγωγή καὶ σημειώσεις τοῦ ἐκδότου E. S. Bates περὶ τῆς χρονολογίας καὶ τοῦ συγγραφῆς ἐκάστου βιβλίου καὶ πίναξ περὶ τῶν διαφόρων μεταφράσεων τοῦ κειμένου. Καὶ εἶνε μὲν πιθανὸν ἢ τοιοντότροπος ἔκδοσις τῆς Ἁγίας Γραφῆς νὰ κερδῆσῃ περισσοτέρους ἀγλούς ἀναγνώστας, ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τύχη τῆς ἐπιδοκιμασίας ὡς ἔκδοσις τῆς «Ἁγίας Γραφῆς». Διότι τί σημαίνει «προωρισμένη (ἢ Ἁγ. Γραφή) νὰ ἀναγινώσκηται ὡς φιλολογία»; Τί θὰ ἐσήμαινε π.χ. βιβλίον ἐπιγραφόμενον: «Ἡ μάχη τοῦ Μαραθῶνος προωρισμένη νὰ θεωρῆται ὡς θέαμα»; Ἡ

μάχη τοῦ Μαραθῶνος δὲν συνήφθη βεβαίως διὰ τὰ χρησιμεύοντα ὡς θέαμα, καὶ ἡ σημασία της θὰ ἐμειοῦτο τὰ μέγιστα ἐὰν προῦκειτο νὰ ἐκλαμβάνηται ὡς θέαμα. Ἡ Ἁγία Γραφή εἶνε βεβαίως βιβλίον, καὶ δύναται νὰ ἀναγινώσκηται ὡς οἰονδήποτε ἄλλο βιβλίον ἐν πολλοῖς μάλιστα εἶνε βιβλίον ἀφθάστον λογοτεχνικῆς ἀξίας, καὶ περισσότερον ἢ βιβλίον εἶνε δλόκληρος λογοτεχνικὴ βιβλιοθήκη ἀλλ' ἀναγινωσκομένη ἀποκλειστικῶς ὡς τοιοῦτο βιβλίον, ὡς τὸ θέλει ἡ μορφή της ἐκδόσεως καὶ ὁ τίτλος της, χάνει προφανῶς τὸ κύριόν της καὶ οὐσιωδέστατον χαρακτηριστικὸν ὅτι εἶνε βιβλίον ἱερόν, «ἅγιον βιβλίον», «ἁγία Βίβλος», ἤτοι βίβλος περιέχουσα τὴν θείαν ἀποκάλυψιν, Βίβλος ἐντολῶν καὶ κρίσεων ἀνεκκλητήτων, ὡς θείαν ἐχουσῶν τὴν προέλευσιν. Ἡ ἁγία Γραφή οὔτε Ὀδύσεια εἶνε, οὔτε Ἰλιάς, οὔτε Αἰνειάς, οὔτε ἡ Θεία Κωμωδία, οὔτε σαιξπηρικὴ τραγωδία, ὥστε νὰ ἀναγινώσκηται «ὡς φιλολογία», ὡς λογοτεχνικὸν ἔργον. Τὸ περιεχόμενόν της εἶνε ὑπερβατικόν, ἐνέχει ἐννοίας ὑπερκειμμένας ἀπίεως πάσης λογοτεχνικῆς κατασκευῆς. Διὰ τοῦτο ὀρθῶς τονίζεται καὶ ὑπὸ τῶν «Ἐκκλησιαστικῶν Καιρῶν» τοῦ Λονδίνου ὅτι τὸ μόνον πλήρες καὶ ἱκανοποιητικὸν χριστιανικὸν ἐλατήριο πρὸς ἀνάγνωσιν τῆς Βίβλου εἶνε ἡ ἔφεσις τοῦ ἀκοῦσαι ἐν αὐτῇ τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ λαλοῦντος πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν. Ἡ φωνὴ αὕτη τοῦ Θεοῦ ἐλάλησέ ποτε πρὸς τοὺς προφῆτας καὶ τοὺς ἀποστόλους, λαλεῖ δ' ἔκτοτε πρὸς πάσας τὰς μετέπειτα γενεὰς δι' ὄλων τῶν αἰώνων καὶ μέχρι τῆς σήμερον, θὰ ἐξακολουθῇ δὲ νὰ λαλῇ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἐφ' ὅσον τὰ ἱερὰ βιβλία ἐκδίδονται καὶ ἀναγινώσκονται. Ἄς ἀναγινώσκηται, λοιπόν, ἡ ἁγία Γραφή μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας καὶ ἐπὶ τῷ τέλει νὰ ἐνωτίζηται ὁ ἀναγνώστης τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, οὕτω δ' ἀναγινωσκομένη καθιστῶ αἰσθητὴν καὶ τὴν μεγάλην λογοτεχνικὴν της ἀξίαν.

Περὶ τὰ παγχριστιανικὰ συνέδρια.

Μετὰ τὰ ἐνδιαφέροντα ἄρθρα τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτου περὶ τῶν συντελεσθέντων ἐν τοῖς παγχριστιανικοῖς συνεδρίοις Ὁξφόρδης καὶ Ἐδιμβούργου, ἀπὸ τοῦ φύλλου τούτου δημοσιεύομεν τὸν περὶ τῶν ἐν τῷ δευτέρῳ συνεδρίῳ πεπραγμένων λίαν ἀξιοπρόσεκτον ἀπολογισμὸν τοῦ Μεγ. Ἀρχιμ. κ. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδου, ὡς ἀφορῶντα λεπτομερέστερον εἰς τὴν οὐσίαν τῶν συζητήσεων καὶ ἀποφάσεων, διότι ἀποτελοῦσι τὸν δογματικὸν ἀπολογισμὸν καὶ εἰσηγοῦνται τὴν, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ γράφοντος, δεοντολογικὴν ἀπέναντι τῆς κινήσεως ταύτης στάσιν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Μία ἐκ τῶν μᾶλλον ἐνδιαφερουσῶν τελευταίων ἀνακαλύψεων μετὰ τῶν θεμελιῶν τοῦ μεγάρου τῆς Cancellaria ἀναφέρεται ἐν «Μιθραῖον»—βλαμὸς ἀνήκων εἰς τὰ τέλη τοῦ γ' αἰῶνος καὶ ἀφιερωμένος εἰς τὸν θεὸν—Ἥλιον. Τὸ μέγαρον τῆς Cancellaria, ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Bramante, ἐχορησιμοποιεῖτο ὑπὸ τῶν παπῶν πρὸς τέλειαν ἱεραρχικῶν σχετικῶν πρὸς τὰς διαφόρους ρωμαϊκᾶς Congregatione ἤδη ἀπὸ τοῦ 15' αἰ. μέχρι τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ νέου «μεγάρου τῶν Congregatione» παρὰ τὸν ἅγιον Κάλιστον, πρὸ τριετίας. Ἡ ἀνεύρεσις καὶ τοῦτου τοῦ Μιθραίου ἐν Ρώμῃ ἀποτελεῖ μίαν ἐπὶ πλέον ἀπόδειξιν τῆς εὐρείας διαδόσεως τῆς λαθραίας θρησκείας τοῦ θεοῦ-

Ἥλιου μετὰ τῶν στρατιωτῶν, οἵτινες ἠγωνίζοντο ἐν τῇ Ἀνατολῇ, κατὰ τοὺς αἰῶνας β' καὶ γ' μ.Χ. Δύο εἰς τὸν Μίθραν ἀφιερωμένοι ναοὶ ὑπάρχουσιν, ὡς γνωστὸν, ἐν τοῖς λουτροῖς τοῦ Καρακάλλα καὶ εἰς ἐν Ostia, τὸ δὲ περίφημον Μιθραῖον ἐν τοῖς θεμελίους τοῦ ἁγ. Κλήμεντος.

Ἐν Λονδίῳ πρὸ τινος ἐξεδόθη βιβλίον, ἐν τῷ ὀποίῳ 830 φορὰς εἰς ἰσαριθμούς γλώσσας ἐπαναλαμβάνεται τὸ χωρίον τοῦ Ἰω. «οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται. ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον». Σκοπὸς τῆς ἐκδόσεως εἶνε νὰ δηλωθῇ εἰς πάσας γλώσσας μεταφράσθη μέχρι σήμερον ἡ Ἁγία Γραφή καὶ ὅποιαν ὄψιν ἐμφανίζει ἡ γραφὴ ἐκάστη τῶν γλωσσῶν τούτων. Εἰς πολλάς γλώσσας ἡ Γραφή εἶνε τὸ μοναδικὸν ἐντυπον βιβλίον.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθεν εἰς τοὺς τακτικὰς συνεδριάσεις κατὰ τὴν λήξαντα ἑβδομάδα, ὡσαύτως δὲ χθὲς συνήλθε καὶ τὸ Πρωτοβάθμιον Συνδικτικὸν Δικαστήριον. Τὸ Δευτεροβάθμιον Δικαστήριον συνήλθε κατὰ τὴν παρούσαν Συνδικτικὴν περίοδον τὸ πρῶτον τὸ Σάββατον τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ συνεζητήθη τὸ ζήτημα τοῦ θεσμοῦ τῶν βοηθῶν ἐπισκόπων διὰ τοὺς εἰς νόσον ἢ γῆρας περιερχομένους ἀρχιερεῖς.

Αἰτήσις τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης πρὸς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν ἀπεφασίσθη ὅπως χρησιμοποιοῦντο μοναχὰι διὰ τὰς κρατούμενας γυναῖκας ἐν ταῖς Γυναικείαις Φυλακαῖς Ἀθηνῶν. Ἐξελέγησαν δὲ τέσσαρες τοιαῦται ἐκ τῆς Γυναικείας μονῆς Μεγάρου, αἵτινες τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγκατεστάθησαν ἐπισήμως ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ αὐτῶν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, τοῦ Διευθυντοῦ καὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν Φυλακῶν. Ἀπασαί αἱ κρατούμεναι γυναῖκες, ἔχουσαι ἐπὶ κεφαλῆς τὰς μοναχὰς, συνεκτενώθησαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς φυλακῆς, ὅπου ὤμιλησε πρὸς αὐτάς ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης τονίσας ὅτι ἡ Πολιτεία, τιμωροῦσα τοὺς ἐγκληματίας, δὲν πράττει τοῦτο διὰ λόγους ἐδικίμης, ἀλλὰ διὰ νὰ σωφρονίσῃ τούτους, νὰ τοὺς ἠθικοποιήσῃ καὶ νὰ τοὺς ἀποδώσῃ ὡς χρήσιμα πλῆθος στοιχεῖα εἰς τὴν κοινωνίαν. «Ἡ Πολιτεία—προσέθεσεν—ἐζητήσεν εἰς τοῦτο τὴν βοήθειαν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία τὴν μετάνοιαν ἔχει κατατάξει μετὰ τῶν μυστηρίων». Ἐδῶκε κατόπιν διαφόρους συμβουλὰς πρὸς τὰς μοναχὰς προσθέσας ὅτι εἰς τὴν προσπαθειᾶν των θὰ ἔχουν παραστάτας καὶ ὀδηγοὺς τὴν γενικὴν διευθύνσιν τῶν φυλακῶν, τὸν ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης καὶ πολὺτιμον σύμβουλον καὶ συνεργάτην τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, ὅστις πρωτοστατεῖ ἐνεργῶς εἰς πᾶσαν κοινωνικὴν δράσιν παρὰ τὰ ἄλλα πολλαπλὰ καθήκοντά του. Μετὰ τὸν κ. Ὑπουργὸν ὤμιλησεν ὁ Μακαριώτ. Ἀρχιεπίσκοπος ὁ ὁποῖος ἐν ἀρχῇ συνεχάρη τὸν κ. ὑπουργὸν διὰ τὴν ἀπόφασίν του ὅπως ζητήσῃ παρὰ τῆς Ἐκκλησίας τὴν χρησιμοποίησιν μοναχῶν διὰ τὰς γυναικείας φυλακὰς προσθεῖς ὅτι τοῦτο ἀπετέλεσε σπουδαῖον γεγονός εἰς τὸν σύγχρονον ἑλληνικὸν πολιτικόν, τοῦ ὁποίου τὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶνε ἐξαιρετικῆς σημασίας, ἀφοῦ καὶ μόνῃ ἡ παρουσία μοναχῶν ἐν μέσῳ τῶν δυστυχῶν γυναικῶν, τὰς ὁποίας παρέσχε τὸ ἔγκλημα, θὰ εἶνε μία ζωντανὴ διδασκαλία καὶ καθοδήγησις πρὸς τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν ἀναγέννησιν, ὀρθῶς δὲ εἶπεν ὁ κ. ὑπουργὸς ὅτι σκοπὸς τῶν φυλακῶν δέν εἶνε ἡ ἐδικίμης τοῦ κράτους, ἀλλὰ ὁ σωφρονισμὸς τῶν ἐγκληματῶν ἵνα παραδοθῶν ὑγία μέλη εἰς τὴν κοινωνίαν. Μετὰ ταῦτα ὁ Μακαριώτατος ἀπήντησε συμβουλὰς πρὸς τὰς κρατούμενας, ὅπως δεχθῶσι τὰς μοναχὰς ὡς ἀδελφὰς των προθύμους νὰ τὰς παραγορήσων καὶ νὰ τὰς ἐνισχύσων εἰς τὸ ἔργον τῆς ἠθικῆς των ἀποκαταστάσεως. Συνέστησεν ἐπίσης καὶ εἰς τὰς μοναχὰς ὅπως

μετά σοβιρότητας διεξαγούν το έργον των, ώστε να επιτύχη ή προσπάθεια της Έκκλησίας και της Πολιτείας δπως εκ της μεταδόσεως του φωτός της πίστωσης εις τας ψυχάς των κρατουμένων γυναικών εκπληρώσουν τας ελπίδας τας στηριζομένας επ' αὐτῶν. Ἄμα τῷ πέρατι τῆς τελετῆς ὁ Μακ. ὠμίλησε καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὰς μοναχὰς διὰ τὸ ἔργον ὄπερ ἀνέλαβον.

Ἀπὸ τῶν φυλακῶν μετέβη ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος εἰς τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων ὅπου ἐτελέσθη σεμνὴ τελετὴ διὰ τὰ προστατευόμενα ὑπ' αὐτοῦ πτωχὰ καὶ ἄπορα παιδιὰ. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ὠμίλησε πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας εἰς τὴν τελετὴν, ἐξάρας τὸ ἔργον τῆς προστασίας τῶν ὄρφανῶν καὶ ἄπορων παιδιῶν.

Κατόπιν αἰτήσεως τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης πρὸς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν, ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη ὅπως διατεθῇ μίᾳ μοναχῇ εἰς τὸ Ἐπιτελεῖον ἄσυλον Θηλέων, ἥτις νὰ ἀναλάβῃ τὸ ἔργον τῆς ἡθικῆς καὶ θρησκευτικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν τροφίμων τοῦ ἀσύλου.

Τὴν 3 Δεκεμβρίου ἐτελέσθη ἐπὶ τοῦ θορηκτοῦ «Ἀβέρωφ» δοξολογία ἐπὶ τῇ 25ῃ ἐπετείῳ τῆς ναυμαχίας τῆς Ἑλλάς, εἰς αὐτὴν παρεστήσαν Ἀ.Β.Υ. ὁ Διάδοχος καὶ Ἀντιβασιλεύς, ὁ πρωθυπουργὸς κ. Μεταξᾶς, οἱ ὑπουργοὶ τῶν στρατιωτικῶν κλπ. Τὴν δοξολογίαν ἐτέλεσεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σπάρτης κ. Διονύσιος Ἀράνης, ὅστις κατὰ τὴν ναυμαχίαν ἦτο ἱερεὺς ἐπὶ τοῦ «Ἀβέρωφ». Μετὰ τὴν δοξολογίαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σπάρτης προσεφώνησεν καταλλήλως.

— Διὰ τοῦ νόμου 952)1937 «Περὶ ἰδρύσεως ὀργανισμοῦ πρὸς ἔκδοσιν σχολικῶν κτλ. βιβλίων» ὠρίσθη ὡς εἰς τῶν σκοπῶν αὐτοῦ καὶ «ἡ ἔκδοσις χρησίων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν» βιβλίων, ὡσαύτως δὲ ὅτι «αἱ ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ἐντολῆ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐκδομένων Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων καθαραὶ πρόσοδοι περιέρχονται εἰς τὸν ὀργανισμόν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἐφ' ὅσον οὗτος λειτουργεῖ, ἄλλως εἰς τὸ Ταμιεῖον Ἀσφαλίσεως τοῦ Κλήρου τῆς Ἑλλάδος (ΤΑΚΕ)».

— Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Σύρου ὅτι πανηγυρικῶς ἐωρτάσθη ἡ ὀνομαστικὴ ἑορτὴ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φιλαρέτου (1 Δεκ.) ἱεροσυνήσαντος ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ τῆς μεταμορφώσεως τοῦ Σπυρίδου μετὰ πάντων τῶν ἱερῶν τῆς νήσου ἐν μέσῳ μεγίστη; συρροῆς πλήθους. Κατὰ τὴν θεῖαν ἱεροσυνήσαν ἡ Α. Σ. προὐχειρῆσεν εἰς πρῶτον τὸν διάκονον Νικόλαον Κιλογῆρου διὰ τὸν ἐν Λαμύροις ἄνδρου ναὸν τοῖς Μεταμορφώσεως. Πλὴν τῶν ἐπισήμων προσήλθαν εἰς ὑποβολὴν συγχαρητικῶν εὐχῶν πολλοὺς λαός, ὡς καὶ οἱ μαθηταὶ τῶν κατηχητικῶν σχολείων μετὰ τοῦ διευθυντοῦ αὐτῶν Ἀρχιμ. Στυλιανοῦ Κορνάρου καὶ οἱ τρόφιμοι τοῦ δημοτικοῦ Ἰσιδωρείου Ὁρφανοτροφείου ἀρρένων.

— Τὸ Ὑπουργεῖον Συγκοινωνίας ἀπαντῶν ἐπὶ ἐγγράφῳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἡ ὁπία καὶ αὐθις παρεκάλεσε διὰ τὴν χορήγησιν ταχυδρομικῆς ἀτελείας ἐν τῇ ὑπηρεσιακῇ ἀλληλογραφίᾳ εἰς τοὺς ἱερεῖς; ναοὺς καὶ τοὺς ἐφημερίους, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 283888 ἑ. ἑτ. ἐγγράφου τοῦ ἐγγώρισεν αὐτῇ, ὅτι τὸ γὰρ νῦν ἔχον ἐκτὸς τῶν ἱερῶν Μητροπόλεων δικαιούσιν ταχυδρομικῆς ἀτελείας καὶ οἱ ἀρχιερατικοὶ ἐπιτροποι, οἱ κανονικῶς καὶ ἐγγράφως ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου διωρισμένοι καὶ δι' εἰδικῆς σφραγίδος; ἐφωδισμένοι, ὅσον δ' ἀπρὸς τοὺς ἱερεῖς; ναοῦς; καὶ ἐφημερίους θέλη ληφθῆ μέριμνα σχετικὴ ἐν τῇ μελετωμένῃ τροποποιήσει τοῦ νόμου περὶ ταχυδρομικῆς ἐκμεταλλεύσεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Κ)ΠΟΛΕΩΣ

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς. Ἐξ ἐκθέσεως ἀναγνωσθείσης ἐν συνεδρίῳ τοῦ Ἀναστάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηναγόρα πληροποροῦμεθα, ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν σχολικὸν ἔτος ἐλειτούργησαν ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς 447 μικτὰ δημοτικὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα, ὧν οἱ μὲν διδασκαλοὶ ἀνήρχοντο εἰς 517, ἐκ τῶν ὁποίων 133 κληρικοὶ καὶ 237 διδασκάλισαι, οἱ δὲ μαθηταὶ εἰς 25.000, καὶ ὅτι ἐξησφαλίσθη ἡ ἀπόστολικὴ λειτουργία τῆς ἀρτισυστάτου προκαταρκτικῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἐν Πάμφωρε

τῆς Κοννεκτ. Εἰς πάντα τὰ ὑπερδιακῶσια Κατηχητικὰ σχολεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἤρξατο ἡ κατηχητικὴ διδασκαλία ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Κατὰ τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον τοῦ παρελθόντος Νοεμβρίου ἡ Ἱ. Σύνοδος συνελοῦσα α) συνεζήτησε σχέδιον κανονισμοῦ ἐκλογῆς Πατριάρχου, ἀνέβαλε δὲ τὴν ὀριστικὴν ἐγκρίσιν αὐτοῦ εἰς μέλλουσαν Σύνοδον· β) ἤσχο λήθη καὶ αὐθις εἰς τὴν μελέτην διαφόρων συστημάτων ἀσφυλίσεως τοῦ ἱεροῦ κλήρου, ἐπεφυλάχθη δὲ νὰ ἀποφασίσῃ ὀριστικῶς μετὰ συνεννόησιν πρὸς ἄλλους ἀρμοδίους. καὶ γ) ἀπεφάνθη ὅτι οἱ ἱερεῖς δὲν εἶνε ἀρμοδιοὶ ν' ἀποφαίνονται περὶ τοῦ κύρους ἢ τῆς ἀκυρότητος τῶν γάμων τῶν ἔξω τῆς Ἐκκλησίας νυμφευομένων, ἀλλὰ δέον νὰ ἀναφέρονται πρὸς τὸν Πατριάρχην καὶ ν' ἀναμένωσι τὴν ἐπιμηγορίαν αὐτοῦ· προέβη δὲ καὶ εἰς ἄλλας τινὰς καθαρωῶς τοπικῶν χαρακτῆρος ἀποφάσεις.

— Εἰδικὸν Ἐκκλ. Δικαστήριον καθήρσεν καὶ ἐπανέφερεν εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν τὸν ἐπὶ δεκαετίαν διατελοῦντα πρεσβύτερον Βισλίειον Καμίτην καὶ τὸν ἀρχιμανδριτὴν Ἠλίαν ἢ Ἱεζεκιήλ Παπαδόπουλον.

— Διωρίσθη Ἀρχιγραμματεὺς τῶν κεντρικῶν Γραφείων τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας ὁ Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Σφακιανός, πτυχιούχος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Βουκουρεστίου ἡ Ἱ. Σύνοδος διεβίβασε πρὸς τὴν κυβέρνησιν διαμαρτυρίαν διότι ἐπιτρέπει τὴν ἐν τῇ χώρα διέδοσιν ἀνηθίκου φιλολογίας, ἐξέφρασε δὲ τὴν θλίψιν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν αὐτῆς ἐπὶ τῷ ὅτι διαπιστοῖ τὴν ἀειμάρτητον κυκλοφορίαν τῆς φιλολογίας ταύτης εἰς πάντα τὰ κοινωνικὰ στρώματα καὶ ἰδίως εἰς τὰς τάξεις τῶν νέων. Συγχρόνως ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐποίησεν ἔκκλησιν πρὸς τοὺς πιστοὺς νὰ μὴ ἀναγινώσκωσι τὰ τοιοῦτου εἶδους βιβλία, ἐν τοῖς ὁποίοις καθυβρίζονται ὁ Θεός, οἱ ἄγιοι καὶ ἡ χριστιανικὴ ἠθικὴ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΡΩΣΙΑΣ

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ λήξαντος μηνὸς ἐν Ἀμερικῇ συνεκοιτήθη παναμερικανικὴ ἐκκλησιαστικὴ συνέλευσις τῶν ἐκεῖ ὀρθοδόξων ρώσων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἧς μετέσχον ὑπερτριανκῶσια πρόσωπα. Τὸν ἐναρκτήριον τῆς συνελεύσεως εἶπεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεόφιλος, τόνισας τὴν ἀνάγκην τῆς συνενώσεως πάντων τῶν ὀρθοδόξων ρώσων τῆς Ἀμερικῆς ὑπὸ ἐνιαίαν ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν. Πρὸς διεξαγωγὴν τῶν ἐργασιῶν τῆς διασκέψεως ἐξελέγησαν διάφοροι ἐπιτροπαί, εἰς ἃς ἀνετέθη ἡ μελέτη τῶν ἐξῆς κυριωτέρων θ ἐμάτων: διοικητικοῦ, οἰκονομικοῦ, δικαστικοῦ, ἐκπαιδευτικοῦ, φιλανθρωπικοῦ, μισθοδοσίας καὶ συντάξεων τοῦ κλήρου, μοναστικοῦ, ἐκδοτικοῦ, περὶ ὧν μετὰ συζητήσεως ἐλήφθησαν ὁμόφωνοι ἀποφάσεις. Τὸ μόνον ζήτημα εἰς τὸ ὅποιον παρετηρήθησαν ριζικαὶ διαφοραὶ ἦτο τὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως, ὄπερ διὰ τοῦτο καὶ ἀνεβλήθη.

— Τὸ Κομισσαριᾶτον τῶν Ἐσωτερικῶν εἶχεν ἐκδόσει διαταγὴν ἀπαγορεύουσαν οἰασδήποτε θρησκευτικὰς τελετὰς ἐπὶ τῷ πανηγυρικῷ ἑορτασμῷ τοῦ εἰκοσαετοῦς ἰωβιλαίου τῆς σοβιετικῆς ἐξουσίας τοῦ ἐορτασθησομένου κατὰ τὰς 6-9 π. Νοεμβρίου. Εἰς τὸν κλήρον διενεμήθησαν ἐντυπα, δι' ὧν ἐπετάσσετο τὸ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας κλεισιμον τῶν ναῶν, τῶν συναγωγῶν καὶ τῶν οἰωνδήποτε εὐκτηρίων οἴκων, ὧν αἱ κλειδὲς δέον νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὰς ἀρχάς. Πᾶσα παράβασις τῆς διαταγῆς θὰ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν κατάργησιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος, πρόστιμα σύλληψιν μέχρι καὶ φυλακίσεως. Ταῦτα δὲ κατ' εἰσῆγησιν τῶν ἀθέων, ἵνα κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ πανηγυρισμοῦ ἀποτραπῆ ἡ νεολαϊκὰ κυρίως ἀπὸ τῆς ἐπισκέψεως τῶν ναῶν.

— Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ρωσικῆς κομμουνιστικῆς εἰκοσαετίας τὸ Γραφεῖον τῶν ἀνατολικῶν εἰδήσεων ἀναγράφει τὰ ἐξῆς ἀποτελέσματα τῆς ἐν Ρωσίᾳ εἰκοσαετοῦς δράσεως τῆς ἀθείας: 129.000 ναοὶ καὶ εὐκτήρια εἴλω ἐστρεφθήσαν καὶ προορισμοῦ τῶν κλει-

νες τών 20.000 ναών άνετινάχθησαν διά δυναμίτιδος, άλλοι κατεσκάφησαν και άλλοι έχρησιμοποιήθησαν προς σκοπούς άλλωτερούς τής θρησκείας· ο αριθμός τών θανατωθέντων κληρικών άνήλθαν εις 40.000, μόνον δε κατά την διάρκειαν του τελευταίου έτους έφυλακίσθησαν, έξωρίσθησαν ή έτυφκίσθησαν 2.600 ιερείς διαφόρων θρησκευμάτων.

ΡΩΜΑΪΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ο ήνωμένος άμερικανικός τύπος έδημοσίευσε τα ακόλουθα ως τάχα οδηγίαι του Βιτικανού προς του: εν τή "Αποφ' Ανατολή καθολικούς ιεραποστόλους: «Βηθεύετε τους τραυματίας άμφοτέρων τών στρατών. Κηρύττετε δια είναι ανάγκη όπως ή Κίνα άποδεχθή τον Ιαπωνικόν πολιτισμόν.—Υποστηρίζετε την Ιαπωνίαν εν τή κατά του κομμουνισμού αγώνι της εις τινας επαρχίας τής Κίνας.—Καταστήσατε σαφές εις τάς Ιαπωνικάς στρατιωτικάς αρχάς ότι προκειμένου περι τής Καθολικής 'Εκκλησίας ούδθαις ύτάχει άντίρρησης ως προς πλήρη συναρροασίαν αυτής μετά τής 'Ιαπωνίας». Το όργανον του Βατικανού «Ρωμαϊκός Παρατηρητής» εν τής άφορητι; ταύτης; έγραψαν ότι «καίτοι το ψευδές και ύπερβολικόν τής ειδήσεως ταύτης είναι φανερόν εις πάντας τους γνωρίζοντας τάς αρχάς; ών ύμφορείται ή 'Αγία 'Εδρα εις τάς ένεργείας της; το Βιτικανόν επιθυμεί να προλάβη την έκ τών τουούτων ειδήσεων δυναμένην να προκύψη βλάβη, ιδίως εις τάς εν Κίνα καθολικάς ιεραποστολάς, και θελοι όα ό όλος σκοτός τού έν λόγω άνακωνοθέντος είναι καθαρά ήπιόλητις διά προπαγανδιστικού; σκοπούς».

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΣΜΟΣ

Περι τάς αρχάς του παρελθόντος μηνός εν Cincinnati (Οηαίο) τών ήνωμένων Πολιτειών τής 'Αμερικής συνεκρτήθη το προαγγελθέν Γενικόν Συνέδριον τής εν 'Αμερικη 'Επισκοπικής 'Εκκλησίας, άποτελουμένης εκ τριών περίπου εκατομμυρίων πιστών, περιλαμβανούσης δε ύπερβατικόν έπισκοπάς; και 130 'Επισκόπους. Η θυγάτηρ αυτή τής εν 'Αγγλία 'Επισκοπικής 'Εκκλησίας ένφ δεν διαφέρει ούσασθως από τής μητρός της; μέκτεται όμως διάφορον διοίκησιν, διότι ή μεν άγγλικανική 'Εκκλησία διακρίνεται διά το ένιατόν της διοικητικόν σύστημα, έχουσα και δύο 'Αρχιεπισκόπους, τον τή; Καντερβουρίας και τον τής 'Υόρκης; εν δε τή άμερικανική έλαστος τών 'Επισκόπων, όλος έλευθερός διοικων την έπισκοπήν του, εϋθύνας υπέχει μόνον ένώπιον τής Γενικής Συνελεύσεως κλήρου και λαού; ή; ό Πρόεδρος εκλέγεται διά μίαν έξασίαν, άλλ' άνευ ούδεμιιά; επί τής όλης 'Εκκλησίας; δικαιοδοσίας. Τής τοιαύτης διασπάσεως του επισκοπικού σώματος δολογηθείσης εκ της μέχρι τουδε πάρας ως σπουδαίου μειονεκτήματος, άπεφασίσθη όπως συζητηθή το ζήτημα του άκεφάλου τής άμερικανικής 'Επισκοπικής 'Εκκλησίας εν τή Γενική ταύτη Συνελεύσει και άντικατασταθθ διά κεντρικότερου διοικητικού συστήματος διασώζοντος την ένότητα τής 'Εκκλησίας. Οντως το θέμα συνεζητήθη κατά την συνέλευσιν ταύτην διά μακρών, έξελέγη δε πρώτην ταύτην φοράν πρωθιεράρχης τής εν λόγω 'Εκκλησίας ό 'Επίσκοπος τής Βεργινίας Σεβ. Tucker, έχαιρεσίθη δ' ή έκλογή του πρώτου 'Αρχιεπισκόπου ως έναρξίς νέας εποχής; διά την άμερικανικήν 'Επισκοπικήν 'Εκκλησίαν. Ο θασμός του Πρωθιεράρχου περιβάλλεται δια σημαντικής έξουσίας και μεγάλων εϋθυνών ως του άνωτάτου κυβερνήτου τής 'Εκκλησίας. Μεταξύ τών θεμάτων του συνεδρίου ήτο και το τής; επί τών φοιτητών επιδράσεως; άγνωστικών ή άθέων καθηγητών, διάσειόντων την θρησκευτικήν πίστιν τών νέων σπουδαστών, μετά μακράς δε συζητήσεως άπεφασίσθη ή σύστασις έπιτροπής; εκ τριών επισκόπων, τριών ιερέων και τριών λαϊκών ίνα μελετήσασα το πρόβλημα φέρη την έπ' αυτού εισήγησιν της εις το Γενικόν συνέδριον του 1940 Πλήν τούτου, ή συνέλευσις άπεφασίσα να συνεχίση την ύλικήν βοήθειαν τής 'Εκκλησίας ύτέρ του έν Παρισίους ρωσικού όρθοδόξου θεολογικού 'Ινστιτούτου, άπαραίτητου διά τάς πνευματικάς ανάγκας τών άνά την Εθρώτην σημερον κατεσπαρμένων δύο εκατομμυρίων όρθοδόξων ρώσων. Το έδριμα ταύτε άναγκασιάζεται ως σπουδαίως συμβίβλλαν εις

την πνευματικήν ζωήν του όλου Χριστιανισμού διά τής έπαφής; του προς τάς εκκλησίας τής δύσεως, διά τουτο δε ύποστηρίζεται ύλικώς και ύπό τών άγγλων τή προτροπή του 'Αρχιεπισκόπου Καντερβουρίας. Η σχετική άπόφασις τής; συνελεύσεως «βαβίκοι τον σεβασμόν και την αγάπην τής πρωτεσταντικής 'Επισκοπικής 'Εκκλησίας προς την ρωσικήν όρθόδοξον 'Εκκλησίαν και έξουσιοδοτεί τον σχετισμόν πανταμελοός έπιτροπής, ή, το καθήκον έσται ή προκλητής έπιστίας ήθικής; και ύλικής; βοηθείας προς; τάς έποικιοδομητικάς πνευματικάς δυνάμεις τής ρωσικής όρθοδόξου 'Εκκλησίας».

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

'Ιωάννου Ν. Καρμίρη, Όρθοδοξία και Προσεσταντισμός. Διατριβή επί ύψησεως. Τόμος 1 (σελ. 410). 'Αθήναι, τύποις Α. Διαλησηιά, 1937.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ι. Μητρόπολις Φλωρίνης. (Δημοσίευσίς δ')

Έχοντας ύπ' όψει το άρθρον 6 του από 12 Δεκεμβρίου 1932 Διατάγματος «περι όρισμού τών παρ' έκάστω Γραφείω τών κατά τον νόμον 5187 'Ι. Μητροπόλεως; Όργανικών θέσεων» και κατόπιν σχετικής δημοσιεύσεως εν τή ύπ' αριθ. 43 και 45 φύλλω τής; «'Εκκλητίας» προσκαλούμεν και αυθι; τους έχοντας τά κατά το άρθρον 4 του άνωτέρου Διατάγματος νόμια προσόντα, ήτοι κληρικούς; ή λαϊκούς; μη διατελούντας εν δημοσίω ύπηρεσία, πενχιούχους τής θεολογικής Σχολής; τής Χίλλης; ή άλλης όμοταγούς Όρθοδόξου Θεολογικής Σχολής; όπως μέχρι τής 11ης Δεκεμβρίου 1937, το βραδύτερον, ύποβάλλωσιν ήμιν τά νόμια έγγραφα ύποψηφιότητος αυτών διά την κενήν θέσιν γραμματέως του Μητροπ. Γραφείου τής; ήμιν Μητροπόλεως Φλωρίνης. Έν 'Αθήναις τή 25 'Οκτωβρίου 1937. † 'Ο Φλωρίνης Βασίλειος.

Χρησεούσης τής θέσεως τακτικού έφημερίου τής ένορίας Καρσοχωρίου, προσκαλούμεν τους βουλομένους να καταλάβωσι την θέσιν ταύτην και έχοντας τά υπό το άρθρου 82 του νόμου 5139 «περι ένοριακών ναών και έφημερίων» όριζόμενα προσόντα, όπως έντός δέκα πέντε (15) ήμερών άπό τής; δημοσιεύσεως; τής; παρούσης ύποβάλλωσιν ήμιν τά υπό του άρθρου 83 του αυτού νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικά. Έν Φλωρίνη τή 8η Δεκεμβρίου 1937. † 'Ο Φλωρίνης Βασίλειος.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΞΩΓΕΡΙΚΟΥ

Διά τους Ιερούς ναούς και τάς Ιεράς μονάς Λοχ. 100

Διά τους λαϊκούς 60

Διά τους κληρικούς και ιεροσπουδαστάς 30

σελλίν. 10

ΕΞΩΓΕΡΙΚΟΥ δολλόφ. 3

ΕΚΚΛΗΣΙΑ,

Ε ΣΗ ΪΩΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΓΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Διευθύνουσα 'Επιτροπέια:

† 'Ο 'Αθηνών ΧΡΗΣΟΣΤΟΜΟΣ

† 'Ο Έξέσεως ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ

† 'Ο Ξάνθης ΙΩΑΚΕΙΜ

'Υπεύθυνος, Η. Σ. Μανωλέσσης

Τύποις «Φαίνισος» όδός Λεωνόστου 4, Τηλ. 54 229